

IN MEMORIAM

Hétfőn érkezett a hír: meghalt Iványi Tibor bácsi. Halljuk a veszteséget, ám érezzük jelenlétét, pedig elhagyott minket. Csak a megrendülés maradt, és a hiány. De mégsem vagyunk elhagyatottak, kísérnek gondolatai. Belénk gyökereznek igemagyarázatai. Az élete példázat: személyiségének szerénysége és keménysége letaglóz és felemel. Erkölcsi szigora normaadó, és egyben mindenkor és mindenhol megbocsátó. Akik ismerték, most már mind örökébe kíváncsoznak.

Nem egészen egy hónapja beszéltem vele, kértem dedikálja nekem igehirdetéseinek gyűjteményét: azt írta bele: áldáskívánással. Előveszem kötetét és minden sorát áldásos üzenetnek érzem, beszélgetésnek, tanácsnak és reménységnek. Vigasztaló szó az ittmaradottaknak, mert bölcsébbé tesz, és az eleven hitre tanít.

„Bölcsesség, amely összeköt az örökkévalósággal – olvasom Ézsaiás 55,1-5 szakaszhoz mondott gondolatait -. Mert hiszen arról van szó, hogy ez a földi élet egy nagy iskola, valamit meg kell tanulnunk, és le kell vizsgáznunk ebből a tárgyból ahhoz, hogy tovább menjünk, hogy oda írják a lelki értesítőbe is, magasabb osztályba léphet. Hogy az örökkévalóságba átléphessünk, ahhoz az előtanulmány, a kegyelmi idő itt van ebben a világban. [...] A földi perspektívák nem örökkévalók. De az örökkévalóság belépőjét itt szerezhethetjük meg. [...] Ez az Ige alkalmat ad nekünk a gondolkodásra, hogy értékeljük, és mindennél inkább kívánjuk és keressük azt a bölcsességet, amely összeköt az örökkévalósággal.”

Ezt kell most már nekünk is „öriznünk köveknél konokabban” mindhalálíg.

A mai istentiszteleten Iványi Tibor bácsira emlékeztünk. Péter apostol 1. levele 7. és 25. szakaszának soraival:

„De az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, a mely néktek hirdettetett.”

„Hogy a ti kipróbált hitetek, a mi sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aragnál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor.”

Horvát Csaba Lajos: A száműzött titoknok

Iványi Miklós a fiú szavaival és Isten igéjével idézte meg Tibor bácsi szellemi hagyatékát, útmutatását és üzenetét.

Egy kérdést villantott fel a múltból: Hogy vagy lelkileg? Gyakran kérdezte édesapja tőle, s a válasza sokszor akadozott. S most mindannyiunknak föl kell tennünk a kérdést akkor is, ha saját válaszukban nem a kőszikla Péter apostolra, hanem a szüntelen ingadozó tanítványra ismerhetünk.

Hogy vagy lelkileg? Mit vársz a karácsonyra érkező Jézustól mostanában, most az advent első vasárnapján, a megdöbbenően és megrendítően sűrűvé váló hiány állapotában? S bár nem tudunk minden hitbeli kérdésre pontosan választ adni, nem vagyunk tudatában sokszor a lelkünkben zajló eseményeknek, de az Úr beszéde megmarad számunkra mindörökké, mely nekünk hirdettetett. S megmaradnak Tibor bácsi gondolatai is, mert sosem önmagáról, hanem mindig a magasabb rendűről, az isteni szubsztanciáról szóltak.

S a kérdés - hogy vagy lelkileg? - olykor válasz nélkül is figyelmeztet: olyan kincseket gyűjtsünk, amelyek átnyúlnak az örökkévalóba.

A királyvíz szóösszetétel azt sejteti, hogy valamiféle megfizetetlenül értékes folyadékról lehet szó, pedig csak salétromsav és sósav keverékéből áll. S a próbakő által vett minta leleplezi, csalt-e az ékszer készítője az ötvözésnél. Ilyen próbakő az ember is, individuális tartalmát, mélységét, igazságát csak ez a királyvízzel mért próba adhatja meg, amikor Jézus vérének egy cseppjével akarva nem akarva érintkezünk.

Aztán Magdi néni is szólt hozzánk, fájdalmában is vigasztaló emlékezés volt ez. „Hogy vagy lelkileg? A kérdés talán erőteljes - mondta - , mert titkos és titkolt mélységekre hatol, de Tibor bácsi a hit embere volt, s szándéka sosem volt más, minthogy mindenki a maga sorsa szerint eljusson az Úr igazságához. Kevesen tudják Tibor bácsi egy elrejtett karakterét: a szorongó embert, aki fiatalkori élmények hatására - sikeres szívműtete után sikerült nem meghalnia - élete végéig halálközeli állapotban élt.

Isten a gyengeségben erős. S ő sosem adta meg magát. Sokszor megfogalmazta hálóját lelki segítségért, amit neki nyújtottam. Pedig keveset adtam hozzá ahhoz, ami amúgy is benne volt. Felidézhetném, hányszor rezzent össze szívem - félve a kilakoltatástól -, már megint egy ajánlott levél érkezett... De álljon meg e személyes vonalú emlékezés, mert ne az ő neve legyen a beszéd középpontja, hanem az Úr, akit az ő életében mindig erős hittel követett” - mondotta Magdi néni.

A gyülekezetbe ellátogatott Kline házaspár szavai is útmutatásként hatottak:

A sokjelentésű Isten egyik jelentése a Tiéd. Ennek felismerése személyes felelősség. Felelősség önmagamért és a körülöttem lévőkért. Ezért kell az Úr igazságát követnünk minden időben.

Gvárdián Ferenc: A tulsó oldalon